

Zmatená společnost, zmatené děti, zmatení rodiče.

Lidé zdravého rozumu spojte se!

Stojím u stánku s časopisy. „Vzala bych si jemně perlivou...“ Zmlknu. Z regálu na mne hledí z titulní stránky časopisu „anděl rovnosti pohlaví“ – těhotná žena s tváří muže. Zacuká mi to kolem rtů. Prodavačka s pochopením a velmi vážně kývne. Ví, na co se dívám. Mladý prodavač opodál nás pozoruje a pátrá, co se děje.

Z obrázku anděla na mne hledí zmatená doba. Při jedné hádce v době studií na fakultě jsem vykřikla. „A stejně degenerujeme! Uvidíte, za pár let si nebudeme jistí ničím, ani svým pohlavím, kdo je mužem, kdo ženou. Všechno bude relativní.“ Smáli se. To bylo před 25 lety. Dnes se na mě dívá anděl rovnosti pohlaví a směju se já. Ale trpce. Mám strach. Ne o sebe, ne o mou generaci, ale o ně – ty, které máme svěřeny, naše děti, mladé.

Zmatená společnost, zmatená rodina, zmatená škola. Rodiče se bojí výchovou nastavit dětem jasná pravidla, vychovat poslušnost. Co kdyby to dítě poškodilo? (Poškozuje absence pravidel). Rodiče i učitelé se bojí hovořit o hodnotách, o etice jednání. Co kdyby to ohrozilo svobodu dítěte? (A tak se v 8. tř. dohadujeme, zda je správné si lhát, krást, pomlouvat, prosazovat se na úkor druhých. Přitom svobodu dítěte poškozuje sobectví víc, než cokoliv jiného. Jsem otrokem sama sebe, své agrese, své sebestřednosti, svého narcismu.) Bojíme se říct chlapcům, že jsou chlapci a tudíž..., dívkám, že budou ženami, matkami a z toho něco plyne. Z nesvobody děláme svobodu a nevíme, kdo vlastně jsme. Bojíme se sami sebe, svých „stínů“, své minulosti, přítomnosti i budoucnosti.

„Lidé zdravého rozumu spojte se“, chce se mi křičet! Kam se poděl náš zdravý selský rozum, který bez velkých slov věděl? Nepotřeboval diplomy a jména obložená tituly, aby jeho svět „voněl“ člověčenstvím!

Píšu v cukrárně, kterou ovládly dvě maminky a dvě řvoucí děti. „Budeš královna, když...“ ječí maminka na stejně ječící dítě a její slib zaniká v naprostém chaosu. A přitom by stačilo říct jasné, ale rázné a důsledné: „Ne. Tohle nedělej.“ Důchodce holí bouchne dospívajícího ve dveřích metra, protože chce vystoupit a ten mu nastaví nohu, přestože by stačilo říct: „Dovolíte?“ „Děkuji.“ Prodavačka neodpoví na pozdrav dítěte a kuřák si odklepne „omylem“ do kolem projíždějícího kočárku.

Mladí ještě stále sní své ideály a sny a touží po opravdovém přátelství a lásce na celý život, ale nejistě se dívají na nás, vědouce vzory. A my, „plácající“ se od nejistoty k nejistotě, kreslíme před jejich oči nesmyslné anděly rovnosti dobra a zla, mužů a žen, pravdy a nepravdy.

Quo vadis, člověče? Kam vlastně kráčíš?

Ing. Mgr. Marie Nováková